

பிச்சிப்பி மரத்திலிருந்து ஒரு காகம் வாய் ஓயாது கத்திக்கொண்டே இருந்தது. "அப்பாச்சி.., இது அண்டங்காகமடோ.., அரிசிக்காகமடோ..?" தவிடு பறக்க அரிசி பிடதைத்துக் கொண்டிருந்த அப்பாச்சியைப் பார்த்துக் கட்டினேன்.

பிடபைப்பதை நிறுத்திய அப்பாச்சி காகத்தகைக் கபீரந்து நோக்கி மீண்டும் சூளகூ அரிசிக்கூள் கவனத்தகைச் சலுத்தி, அரிசிக்கூள் நலெ ஒன்றகைக் கண்டு அதகை அவசரமாக எடுத்து எறிந்த படியே.. "சொல்லலுதில் லமைனே, பார்த்தால் அரிசிக்காகம் போலகை இருக்கூ. ஆனால் துண்டகை விரிச்சூக் கத்துறதைப் பார்த்தால் ஏதோ ஒரு மாதிரி இருக்கூ" என்றா.

எனக்கூ ஆசகை. அதூ அரிசிக்காகமாக இருக்கோணும். ஜரேமனியில் இருந்து என்கணவரின் கடிதம் வரோணும் என்பதுதான். அதே நரேம் அதூ அண்டங்காகமாக இருந்து அசம்பாவிதம் எதுவும் நடந்து விடக் கபிடாதென்ற அங்கலாய்ப்பும் என்னுள் இருந்தது.

நறேறும் இப்படித்தான் காகம் கத்திக்கொண்டே இருந்தது. ஆனால் அப்பாச்சி அடித்து வதைத்துச் சொல்லி விட்டா. அதூ அரிசிக்காகம் என்றும், யாரோ வரப் போகிறார்கள் என்றும்.

அப்பாச்சி சொன்னது போலவே நறேறூ கணலே மாமா வந்தார். கணலே மாமா எனக்கொன்றும் உறவூ முறகை மாமா இல்லகை. ஊரே அவரகைக் கபிப்பிடுவது கணலே மாமா என்றூதான். அவரூக் கும் எங்களுக்கூம் நுபு வந்த கதகையே சுவகையானது.

வீட்டில் அவரது மனகைவி எப்படித்தான் சுவகை வகையாகச் சமதைத்துப் போட்டாலும் பரூத்தித்துறதைத் துசகையகைச் சுவகைக் காமல் அவரால் இருக்க முடிவதில் லகையாம். பரூத்தித்துறதைத் துசகைக் காககை வே பொலிகண்டியிலிருந்து சகைக் கிளகை உழக்கிக் கொண்டு தினமும் பரூத்தித்துறகை ரவூண் வரகை வந்து விடுவாராம்.

என்கணவரூம் பரூத்தித்துறதைத் துசகைக் கூ அடிமதைதான். பல தடவகைகள் நான்

சமதைத்து வதைத்து விட்டுக் காத்திருக்க தோசை சாப்பிட்டு விட்டு வந்து என்கோபத்தைக் கிளறியிருக்கிறார்.

தோசை சுவதைத் தவர்களாக்கு இடையிலான பச்சும் சுவதைத்தோ என்னவோ! ஓடக்கரதைத் தோசைக்கும், லாலாக்கடகைக் கொத்துரொட்டிக்கும் கட்டாகவே போகும்ளவாக்கு இருவரும் நண்பர்களாகி விட்டார்கள்.

நட்பு வீட்டு வரை வந்த போதுதான் தனீர் கிளாசுடன் கணஸேம்மாவை முதன்முதலாகச் சந்தித்தனே. படங்களில் வரும் வில்லன் போல் ஒரு மல்லன் தோற்றம். பச்சே நா எழவில்லை. சிரிப்புக் கட்டயதார்த்தமாக வரவில்லை. ஒப்புக்குச் சிரித்து விட்டு உள்ளே ஓடி விட்டனே. பின்னர் "நட்புக்கு வேறு யாரும் கிடகைக்கவில்லையா?" என கணவரைக் கடிந்தனே.

"பொலிகண்டியார் அப்பிடித்தான். அவன் பார்க்கிறதுக்குத்தான் மல்லன். பழகிறதுக்கு நல்லவன்." என்றார் என்கணவர்.

அடுத்த முறை கணஸேம்மா வீட்டுக்கு வரும் போது எட்டு எவர்சில்வர் ரமளர்களும், ஒரு எவர்சில்வர் றேயும் கொண்டுவந்தார். பொலிகண்டியார் கிளாசில் தனீர் அருந்துவதில்லையாம். ரமளரில் தான் அருந்துவார்கள்.

நாங்கள் வள்ளிக் கிழமைகளிலும், விரத நாட்களிலுந்தான் சில்வர் பாத்திரங்களைப் பாவிப்போம் என்பதைச் சொல்ல நினைத்தும் சொல்லாது தவித்தனே.

கால ஓட்டத்தில் உயர்ந்த, பருத்த, முரட்டுத்தனமான அந்த உருவத்துள் ஒளிந்திருக்கும் நல்ல மனத்தைக் கண்டு நானும் நட்பாகி விட்டனே.

தனீர் ருடன் எமது வீட்டுக்குள் ஆரம்பித்த அந்த நட்பு குடும்ப நட்பானது. கணஸேம்மாவின் மனைவி ராணி அக்காவும் கழந்தை மனம் கொண்டவதான். 'எண்ணெய் பிசி வாரி இழுத்துப் போட்ட பெரிய கொண்டையும், பளபளக்கும் முகமும், பெரிய குங்குமப் பொட்டும், கழுத்து நிறைய நகைகளும் பொலிகண்டியாருக்கே உரிய தனிக் களையாம்' அம்மா சொன்னா.

ராணி அக்கா முதன்முதல் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்த போது கணஸேம்மாவாடன் ஓட்டி ஓட்டிக் கொண்டே நடந்தபடிகள் எமற்ற சிரிப்புடன் என்னைக் கவர்ந்தா. கையிலுள்ள பெரிய பார்சலை என்னிடம் தந்து "இதுக்குள்ளை புண்ணாகக் கு இருக்கு. எல்லாருமாச் சாப்பிடுங்கோ." என்றா.

எனக்கு ஒரு மாதிரியாகி விட்டது. நாங்கள் பிண்ணாக்கை ஆட்டுக்குத்தான் வைப்போம். இவ எங்களைச் சாப்பிடச் சொல்கிறா. யோசனையுடன் அம்மாவிடம் கொண்டுவரக் கொடுத்து "அம்மா, புண்ணாக் காம், கொண்டுவந்திருக்கினம், சாப்பிட்டாம்." முகத்தையும், வாயையும் சூளித்த படியதோன் சொன்னனே.

அம்மா சிரித்த படியே "பொலிகண்டியார் எள்ளுப்பாவைத்தான் புண்ணாக்கு எண்டு சொல்லுறவா. சாப்பிட்டுப் பார். அவையளின் ரை எள்ளுப்பாகுவாக்குத் தனி ருசி." என்றா.

பொலிகண்டியும், பரூத்தித்துறையிலுள்ள எனது ஆத்தியடியும் கப்பிட்டு தபிரத்தில்தான் இருக்கின்றன. ஆனால் பச்சு வழக்கிலும், பழக்க வழக்கங்களிலும் இதனை வித்தியாசங்கள் எப்படி வந்தன? மனசு வினாவியது.

அன்று அவர்களுக்கு எங்கள் வீட்டில் மதியச் சாப்பாடு. பின்றுப்பில் இரண்டு சவேல்களைக் கட்டித் தூக்கி, துடிப்பதை பணிகள் யாரும் பார்க்காமல் ... மணக்க மணக்க கோழி இறைச்சி. உறையில் மீக்கு நுனி வரேக்க ஒரு பிடி பிடித்தோம். மச்சம் என்பதால் எங்கள் வழக்கப்பிசில்வர் பாத் திராங்களதைத் தவிர்த்து பீங்கான் கோப்பைகளில் சாப்பிட்டு, கிளாசில் தண்ணீர் குடித்தோம்.

அடுத்த முறை கணலே மாமா எங்கள் வீட்டுக்கு வந்த போது, எங்களிடம் சில்வர் கோப்பைகளே இல்லையென நினைத்து பத்து சில்வர் கோப்பைகளும், ஒரு சில்வர் சமீபும் கொண்டு வந்து தந்தார்.

“பொலிகண்டியார் சமீபில்லதான் தண்ணி குடிப்பினம்.” அப்பாச்சி சொன்னா. பொலிகண்டியாருடனான இந்த அனுபவம் எனக்கு சற்று வித்தியாசமாக ஆனால் சந்தோசமாக இருந்தது.

இந்த சந்தோசங்களில் யார் கண்டபட்டதோ? நாமுண்டு, நம் சொந்தமுண்டு, கப்டிக் குதூகலிக்க நடுபு உண்டு என்று சந்தோசித்து வாழ்ந்திருந்த எமக்கும், எம் மண்ணுக்கும் வந்ததே கடு.

ஆர்ப்பரித்த பரூத்தித்துறையைக் கடலின் அலை ஓசை, சீறி வந்த பீரங்கிக் குண்டுகளுக்குள் அமிழ்ந்து போகத் தொடங்கியது. நெடிதுயர்ந்த பனை உதிர்த்த பனம்பிவையை நுகர்ந்தபடி நாம் நடந்த பனங்கட்டல் பாதைகளும், அரசு உதிர்த்த இலகைகள் சரசரக்க நாம் நடந்த வீதிகளும் சிங்கள இராணுவங்களின் பிடஸ் கால்களுக்குள் மிதிபடத் தொடங்கின.

கபி வாழ்ந்த நாமலெல்லாம் கல்லெறிபட்ட பறவையைக் கட்டங்களாய் சிதறத் தொடங்கினோம். பயமும், ஓட்டமும் வாழ்வாகிப் போக சிறகிழந்த பறவையின் சோகம் எங்கள் சொந்தமாகத் தொடங்கியது.

திக்கம், பொலிகண்டி மக்கள் எல்லோரும் அகதிகளாயினர். ஓடிய கணலே மாமாவும், ராணி அக்காவும், பிள்ளைகளும் எம் வீட்டில் அடைக்கலமாயினர். அதுவும் எத்தனை காலம். எம் வீடும் இராணுவத்தின் கண்களுக்குள் வீழ்ந்த போது அவர்கள் இடம் மாறி இடம் மாறி ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள். என்கணவரும் தன்னகைக்காக வழி தெரியாது நாட்டை விட்டே ஓடி விட்டார்.

அதன் பின் கணலே மாமா, ராணி அக்கா அவர்களுடனான தொடர்பும் எனக்கு இல்லாது போனது. மீண்டும் கணலே மாமா எமது வீட்டுக்கு வந்த போது, கிரனடை நிறைந்த துணிப்பையைத் தோளில் கொழுவியிருந்தார். இடப்பில்லே கைக்கிளிப் சொருகியிருந்தார். தான் பெடியின் படகோட்டியாகி விட்டதாகச் சொன்னார். ராணி அக்காவும், பிள்ளைகளும் “ஏதோ வாழ்கிறார்கள்” என்றார்.

நிறேறும் துணிப்பையுடன் தான் வந்தார். சகைக்கிளகை வேர் வாசலில் சாத்தும் போது தபால் காரன் என்று தான் நினைத்தேன். கறேறதைத் திறந்து படிகளில் ஏறி அவர் வரும்

போதுதான் கணலேஸ் மாமா என்று கண்டனேன். நிமிர்ந்த நடையும், நரேக் கொண்ட பார்வையுமாகப் புன்னகையுடன் வந்தார்.

“வாங்கோ கணலேஸ் மாமா” வரவற்றேறனேன்.

“தங்கசைசி, எப்பிடி இருக்கிறீங்கள்?” என்று தொடங்கியவர், நிறையைக் கததைத்தார்.

இடையில் “புட்டு இருக்கு. சாப்பிடுங்கோவன்.” என்றனேன்.

“வண்டாம் தங்கசைசி. இண்டகைக்கு இரவு நான் அங்காலை போறன். அதுதான் சொல்லிப் போட்டுப் போவமெண்டு வந்தனான்.” என்றார்.

அதற்கு அர்த்தம், பெரியளையிற்சிக்காகவோ அல்லது வேறு காரணத்திற்காகவோ படகில் இந்தியாவாக்குக் கட்டிப் போகப் போகிறார் என்பதுதான்.

“திரும்பி வந்து ராணி, பிள்ளையளையும் அங்காலை கொண்டு போய் விடப் போறன்” என்றார். எனக்கு ஏனோ கவலையாக இருந்தது. குசினிக்கு ஓடிப்போய் அம்மாவிடம் விடயத்தசைச் சொன்னனேன். அவர் பசியோடு இருக்கிறார் போலவே எனக்குத் திரிந்தது.

வளவாத் தன்னையில் பிடுங்கிய இளவல் தங்கைய் போட்டு அவித்த பிட்டும், மூதல் நாள் பொன்னாத் தையிடம் வாங்கிய தம்பசிட்டுத் தோட்டத்துக் கத்திரிக்காயில் வதைத்த பிரட்டல் கறியும் காலையில் நாம் சாப்பிட்டது போக எஞ்சி இருந்தன. அம்மா அவசரமாய் மூட்டையும் பொரித்துத் தரக் கொடுத்தனேன். சுவதைத்துச் சாப்பிட்டார்.

தான் காலையில் வளகைக்கே வளிக்கிட்டு விட்டதால் ஒன்றுமே இன்னும் சாப்பிடவில்லை என்று சாப்பிடும் போதுதான் சொன்னார்.

சாப்பிட்டு முடித்ததும் நினவாக அவர் தந்த சமெபிலயே தேண்ணீ ரகைக் கொடுத்தனேன். விறாந்தையில் நின்ற படியே கையை நீட்டி பிச்சிமரப் பாத்திக்கூள் சமெப்பைச் சரித்து கையைக் கழுவியவர், நிமிர்ந்து அண்ணாந்து சமெபுத் தண்ணீ ரகைக் குடிக்கத் தொடங்கினார். ஓர் மிட்டு தண்ணீ ர்தான் உள்ளே போயிருக்கும்.

கறே திறந்த சத்தத்தைத் தொடர்ந்து தம்பி அவசரமாக ஓடி வந்தான். பாடசாலையின் பன்னவன் அரகைறையில் பட்டமாக ஓடி வருவது இப்போது சில நாட்களாகவே நடந்து கொண்டதுதான் இருக்கிறது.

கணலேஸ் மாமாவகைக் கண்ட அவன் மூத்தில் மலெலிய சந்தோசம் மலர்ந்து உடனே கலக்கமாகி “கணலேஸ் மாமா, சந்தியலெலாம் ஆமி. வீட்டு வீடாய்ப் பிந்து பயங்கர சகெக்கிங் நடக்கிறது. எங்களையும் ஸ்கூலிலை இருந்து அனுப்பீட்டினம்.” என்றான்.

எனக்கு நஞ்சு திக்கின்றது. கணலேஸ் மாமா அப்படியே சமெப்பை என்கையில் தொடப்பென்று போட்டு விட்டு ஓடினார். எங்கள் கறேறிலிருந்து ஐந்து யார் திரத்தில் சந்தி. கறேறோடு ஓட்டியபடி இறங்கி, சகைக்கிளில் ஏறி மறுபக்கத்தில் பறந்தார்.

எனக்கு வரேத்துக் கொட்டியது. அம்மா, அப்பாச்சி எல்லோரும் பதறிப்போய்

□□□□□□□□

Written by சந் திரவதனா

Monday, 20 July 2009 04:57 - Last Updated Monday, 20 June 2011 08:07

□□□□□□□□

12.4.2000

பிரசுரம் - ஈழமரசு (26ஏப்ரல்-02மே - 2001)

[Comments](#)